

Ο μόνος τρομοκράτης
είναι το κράτος
και το κεφάλαιο

Όχι στην χαφιεδοποίηση
και τον εκφασισμό

Λευτεριά στον αναρχικό
Νώντα Σκυφτούλη

Πρωτοβουλία Αναρχικών

«Η ελευθερία είναι αδιαίρετη, δεν μπορεί κανείς να της αφαιρέσει ένα μέρος χωρίς να την καταστρέψει ολόκληρη. Αυτό το μικρό μέρος που αφαιρείται, είναι η ίδια η ουσία της ελευθερίας μου, είναι το παν».

Μιχαήλ Μπακούνιν

Σε μια ατελείωτη σειρά ασφαλίτικων κατασκευών, η πιο πρόσφατη, η δίωξη του αναρχικού Νώντα Σκυφτούλη δεν προέκυψε, για τους περισσότερους αυτή τη φορά, ως κεραυνός εν αιθρία. Και αυτό όχι μόνο γιατί αυτή η δίωξη συμβαίνει – καθόλου τυχαία – μέσα σ' ένα κλίμα έντονων κοινωνικών και ταξικών αντιπαράθεσεων, αλλά γιατί όλοι εκείνοι – και δεν ήταν λίγοι – που τα τελευταία χρόνια βρέθηκαν από θέση κοινωνική και ταξική στη δίνη της καταστολής γνωρίζουν πλέον καλά ότι το κράτος έχει σαν προτεραιότητά του την εφαρμογή τρομοκρατικών θεσμών και πρακτικών και προκειμένου να κάνει αυτή του την επίθεση αποτελεσματικότερη στο κοινωνικό επίπεδο τη συγκεκριμένο ποιοί σε προσωπικό επίπεδο σε βάρος κοινωνικών αγωνιστών, επιλεγμένων – σχεδόν αποκλειστικά – από το χώρο των αναρχικών.

Η κρατική εξουσία, φοβισμένη από την συμπαραίστασή ενάντια στην άθλια κατασκευή της, προσπαθεί να φοβίσει, να φимώσει και να βάλει σε γύψο όλη την κοινωνία και πρώτα - πρώτα τους ανήσυχους, τους αγωνιζόμενους και γι' αυτό επικίνδυνους για το Κράτος, ανθρώπους. Δεν πρόκειται, φυσικά, για μια απλή παραβίαση της συνταγματικής νομιμότητας, όπως θα ήθελαν όσοι φιλοδοξούν να καταλάβουν την κρατική εξουσία και να διαιωνίσουν την κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο. Πρόκειται, αντίθετα, για κάτι που απορρέει από την ίδια τη φύση και τη λογική του κρατικού φαινομένου. Η θεμελιώδης αρχή του Κράτους είναι «Καλύτερα να μην υπήρχαν άνθρωποι». Δεν μας προκαλεί, λοιπόν, καμιά έκπληξη το κλίμα φοβίας που επιχείρησε να περάσει το κράτος διά στόματος Κούβελα και Ανδριανόπουλου. Ο τρομοκράτης Κούβελας βαφτίζει «τρομοκράτες» τον Σκυφτούλη, τον Μαρίνο, θέλοντας να δηλώσει προς όλους τους ελεύθερους ανθρώπους, προς τους αναρχικούς, τους αγωνιστές των κοινωνικών κινημάτων, τους εργαζομένους ότι το κράτος είναι

απόλυτος κυρίαρχος της ζωής τους και όποτε θέλει μπορεί να τους χαρακτηρίσει κι αυτούς «τρομοκράτες». Η επίθεση του Κούβελα, ακόμα και κατά δικηγόρων και κατά μελών των εξουσιαστικών πολιτικών κομμάτων, αποκαλύπτει τις βαθύτερες ροπές του συστήματος κυριαχίας, δηλαδή την απόλυτη επιβολή ενός κλίματος συναίνεσης και σιωπής, πάνω στο οποίο θα στηρίζεται η εξόντωση των κοινωνικών αγωνιστών. Η επίθεση, εξάλλου, του Κούβελα εναντίον της ποίησης αποκαλύπτει την κρατική επιθυμία κατάργησης του ονείρου και κάθε προτάγματος για μια άλλη οργάνωση της ανθρωπίνης κοινωνίας, αποκαλύπτει την εξουσιαστική επιθυμία για τον εγκλωβισμό των ανθρώπων στην εξαθλίωση της καπιταλιστικής και κρατικιστικής πεζότητας.

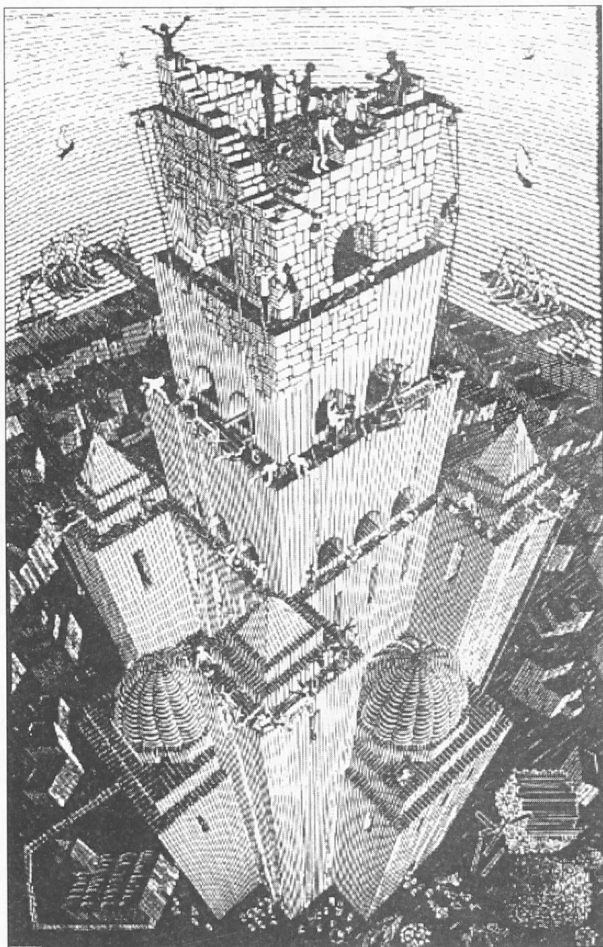
Αποκαλυπτικότατο για τα σχέδια του κράτους είναι, επίσης και το προωθούμενο, από τον Ανδριανόπουλο, κυνήγι των νέων «μαγισσών», των αναρχικών - τρομοκρατών, που αμφισβητούν, όπως μας είπε, την υπόσταση της δημοκρατίας.

Ας αναρωτηθούμε, όμως, ποιός τρομοκρατεί;

Ποιός άλλος σπέρνει καθημερινά το φόβο και προκαλεί την κοινωνική αγανάκτηση, εκτός από την κρατική τρομοκρατία. Οι μαζικές απολύσεις (Λαύριο, Εύβοια, Πάτρα, Κοζάνη, ΕΑΣ κλπ) η εξαθλίωση των ανέργων, η αστυνομοκρατία και οι επιδρομές των ΜΑΤ, οι εφορμήσεις από τα παραστρατιωτικά κάθαρματα των οργανωμένων κλιμακίων του κυβερνώντος κόμματος, οι δολοφονίες αγωνιστών (Τεμπονέρας) και η ασυλία των δολοφόνων, οι θηριωδίες σε βάρος εργατών (Πετρόλα, Σκαρामαγκά) και η παρουσίαση των αιματοβαμμένων κερδοσκοπών ως «εθνικών ευεργετών» (Λάτσης), οι διώξεις και οι φυλακίσεις εργατών και αγροτών (ΕΑΣ, Ηράκλειο), η ομηρία αναρχικών, η αθλοθέτηση «χρηματικών βραβείων» προς άγαν ψευδομαρτύρων και ρουφιάνων δεν είναι παρά μέρος μόνο της τρομοκρατικής επίθεσης που έχουν εξαπολύσει το κράτος και τα αφεντικά για να προωθήσουν τη βίαιη κυριαρχία τους και τα αντικοινωνικά τους συμφέροντα.

Το θρασύτερο λοιπόν ψευτοδύλημα που απευθύνουν τα φερέφωνα του κράτους «ή με τη Δημοκρατία ή με την τρομοκρατία» δεν αποτελεί παρά μια υποκριτική προσπάθεια να εμφανιστούν αυτές οι έννοιες ως διαφορετικές και να αποκριθεί η ταυτολογία: Δημοκρατία ίσον κρατική τρομοκρατία στο βαθμό που όλο και περισσότερο η Δημοκρατία τους αποδεικνύεται μια διάτρητη μάσκα που με δυσκολία κρύβει το αποκρουστικό πρόσωπο του ολοκληρωτισμού. Είναι φυσικό, λοιπόν και ανθρώπινο οι αναρχικοί να αμφισβητούν την τρο-

μοκρατική υπόσταση της Δημοκρατίας. Όπως είναι επίσης φυσικό, μέσα στη λογική της κυριαρχίας, το κράτος να προσπαθεί να εμφανίσει τον αγώνα για την αυτονομία σαν απειλιτικό κίνδυνο για την κοινωνία, να προσπαθεί να ποινικοποιήσει τις ανατρεπτικές ιδέες της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας, να προσπαθεί να δημιουργήσει μια βουβή «κοινωνία» εντελώς υποταγμένη, άρα μια μη - κοινωνία, που θα αποτελείται από ανδράποδα κλεισμένα στο ιδιωτικό τους καβούκι. Η συμπαράσταση στον αναρχικό Σκυφτούλη και ο αγώνας για την αποφυλάκισή του τοποθετείται, από εμάς, μέσα στα πλαίσια της αντίστασης στα σχέδια της κρατικής βαρβαρότητας, μέσα στα πλαίσια μιας αναγεννημένης κοινωνίας, που θα πάρει όλη τη δύναμη στα χέρια της, πετώντας στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας το κράτος μας.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο εκσυγχρονισμός, η πρόοδος, η διασφάλιση της ομαλότητας, της τάξης, η συντήρηση δηλαδή και η καταστολή της αμφισβήτησης, πατροπαράδοτες αξίες κάθε εξουσίας, κάθε καθεστώτος καπιταλιστικού ή «σοσιαλιστικού». Αξίες συναγωνιζόμενες η μία την άλλη σε προταγματικότητα καλύπτονταν πάντοτε πίσω από φανταστικά εφευρήματα της ίδιας της εξουσίας, πίσω από «κοινούς εχθρούς» ή «εθνικούς κινδύνους» όπου η άρνηση για συμπαράταξη και συσπείρωση σήμαινε αυτόματα και εξόντωση του «προδότη».

Αν φυλλομετρήσουμε, για παράδειγμα, την ιστορία του ελληνικού μεταεμφυλιοπολεμικού δεξιού κράτους με τους Αγγλοαμερικάνους πατρόνους του, βλέπουμε από τη μια μεριά, τα σώματα ασφαλείας, τους χίτες, τους εθνικόφρονες νοικοκυραίους, τους προασπιστές της νομιμότητας με το πρόταγμα της εκβιομηχάνισης για την αντιμετώπιση του εφιάλτη της κατοχικής πείνας. Από την άλλη τα μιάσματα, τους παράνομους, τους υπονομευτές του πολιτεύματος, τους κομμουνιστές και τους συνοδοιπόρους που εξοντώνονταν με εκτελέσεις, φυλακίσεις και εξορίες.

Στο άλλο καθεστωτικό μπλοκ την ίδια περίοδο, στα κράτη της «σοσιαλιστικής» ανάπτυξης, από τη μεριά της εξουσίας είναι οι κομμουνιστές, τα κομματικά στελέχη, κάτοχοι της απρόσβλητης αλήθειας που στο όνομα της απούσας εργατικής τάξης και της αύξησης της παραγωγής, δηλαδή της «σοσιαλιστικοποίησης», κατακρεουργούσαν κάθε διαφωνούντα, οδηγούσαν στα ψυχιατρεία κάθε «μεταρρυθμιστική μανία».

Η όψιμη μεταβιομηχανική περίοδος που χαρακτηρίζει τις τελευταίες δεκαετίες το στάδιο καπιταλιστικής ανάπτυξης, έχει κι αυτή με τη σειρά της να επιδείξει το δικό της πολιτισμικό πάνθεον αξιών. Καταρχήν, παγκοσμιοποιημένη επίθεση του κεφαλαίου ήτοι η μεγιστοποίηση μιας ανεξέλεγκτης ανάπτυξης (στο όνομα τίνος;), η βαρβαρότητα της κοινωνίας των 2/3 και η συνεχιζόμενη λιμοκτονία του τρίτου κόσμου, ο καταξεφτιλισμός της προσωπικότητας και η απουσία σκέψης, η απουσία ιστορικής μνήμης, δηλαδή η απουσία του ανθρώπινου πράττειν και ο εξοβελισμός της θνητότητας του ανθρώπου στο «παντοδύναμο» περιβάλλον της τεχνοεπιστήμης.

Αυτές οι αξίες προτάγματα επενδυμένες στον ολοκληρωτισμό της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αποτελούν στο διεθνές επίπεδο μια νέα αναδιάρθρωση των σχέσεων κυριαρχίας που για τη διαιώνισή τους απαιτούν διεθνοποίηση της κρατικής βίας και των κατασταλτικών δυνάμεων: η γενικευμένη κρατική τρομοκρατία.

Τα σχέδια στελέχωσης επίλεκτων μονάδων για κρούση και ωμή βία δεν είναι αυτά που οριοθετούν το χώρο της καταστολής. Ο ορίζοντας της καταστολής δεν είναι άλλος από αυτόν της κυριαρχίας, αυτού που υπάρχει σαν ολότητα δηλαδή.

Οι καπιταλιστικές δομές διαχείρισης και διάρθρωσης του συστήματος στερούνται προταγματικότητα, είναι πια ασυναγώνιστες, είναι η ίδια η ανάπτυξη, η πρόοδος, κοινωνικοποιημένες και αδιαμφισβήτητες, το οικολογικό περιβάλλον αυτής της ομπιασμένης «κοινωνικής» οργάνωσης.

Τώρα, ο «φωτεινός» ορίζοντας είναι η ολοκληρωμένη και γενικευμένη καταστολή, η επικυριαρχία της οικονομικής κυριαρχίας, με άλλα λόγια ο ολοκληρωτισμός που για άλλη μια φορά μας μιλά για το τέλος της ιστορίας.

Η επιστημονικά μεθοδευμένη καταστολή λοιπόν, είτε μέσω της ωμότητας είτε μέσω της βίας των γεγονότων, της υποκουλτούρας των media, της παραζωής του στίλ, των θεσμοποιημένων ονείρων και νοοτροπιών καταστρέφει ή οραματίζεται πως θα καταστρέψει κάθε αμφισβήτηση και δυνατότητα αμφισβήτησης: την εκμηδένιση κάθε στοιχείου κοινωνικής υγείας, της υγιούς επικινδυνότητας.

Ο αντίκτυπος αυτών των αναδιατάξεων, στον εσωτερικό χώρο διαμορφώνει τη γενικευμένη επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στην κοινωνία.

Αυτή η εκσυγχρονιστική λογική των κυβερνώντων χρησιμοποιεί με τη δική της σειρά τα φαντασιακά εφευρήματα για την αντιμετώπιση των νέων «κοινών εχθρών» και «εθνικών κινδύνων».

Έτσι σήμερα υπάρχει το παναθρώπινο όραμα του Μάαστριχτ, της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, της ανάπτυξης μέσω μιας ενοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας, της προόδου και πάλι, όπου εκεί βρίσκεται κάθε εκσυγχρονιστική τακτική: τα οποιαδήποτε ληστρικά οικονομικά ή μεγάλα διαρθρωτικά έργα γίνονται στο όνομά του, παρουσιάζονται με άλλα λόγια σαν αναγκαίοτητα από την ίδια την απτή πραγματικότητα που μας καλεί να την αντιμετωπίσουμε (ποιά πραγματικότητα και τελικά ποιος αποφασίζει γι' αυτήν;).

Ο «εθνικός κίνδυνος» πια είναι τα Σκόπια. Χρησιμοποιούν και πάλι το ψέμα του έθνους, για παραληρηματικό αυνανισμό, μιλούν για τον Μέγα Αλέξανδρο σαν να πρόκειται για κάποιον παλιό καλό συγγενή που μας τίμησε με τη διαθήκη του, αγνοώντας ανενδοίαστα την ίδια την ιστορία.

Στην ίδια λογική σε μιαν άλλη διάσταση μ' έναν άλλο τρόπο αναπτύσσεται ο άλλος εχθρός, εσωτερικός αυτή τη φορά, η «τρομοκρατία».

Το φαινόμενο της δράσης ένοπλων ομάδων στην Ελλάδα αν και αποτελεί πολιτικά και κοινωνικά κάτι το σημαντικό από μόνο του, έχοντας μια μεγάλη παράδοση και πολυάριθμες αναφορές στην ιστορία, σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να έχει στην πραγματικότητα τη διάσταση που υστερικά καλλιεργείται από το κράτος.

Υπάρχει φανερά μια δυσανάλογη κατευθυνόμενη φιλολογία γύρω από αυτά τα θέματα, που συστηματικά παραπληροφορεί, κινδυνολογεί, χρεώνοντας με μοναδικό τρόπο στο τέλος, πολιτικές θεωρίες και χώρους, άτομα και ομάδες, αναδεικνύει το συγκεκριμένο φαινόμενο της ένοπλης δράσης σαν κυρίαρχη και μοναδική μορφή αντίδρασης, απέναντι στην κατεστημένη και νόμιμη πραγματικότητα η οποία με τη σειρά της καλεί όλους σε συσπείρωση και εγρήγορση κατά των υπονομευτών της ομαλότητας.

Αυτή λοιπόν η προσπάθεια της εξουσίας προκαταλαμβάνει το ερώτημα που' ναι το ίδιο για όλες τις απαντήσεις: ποιος είναι και πώς θα αντιμετωπι-

στεί ο απανταχού παρών «τρομοκράτης» ο υπεύθυνος για όλα τα δεινά;

Με καταγέλαστες επιχειρηματολογίες όπως η επιδείνωση του «επενδυτικού κλίματος», η μείωση του «τουριστικού ρεύματος», μιλούν σαν και εξαρτώνται οι αποφάσεις του ενός ή του άλλου πολυεθνικού συγκροτήματος ή τα τουριστικά συμβόλαια δισεκατομμυρίων από τη δράση αυτών των ομάδων και όχι από την καταρρέουσα και χρεωκοπημένη οικονομία, τις ισοτιμίες νομισμάτων ή τη διεθνή συγκυρία.

Όλα αυτά μόνο ένα στόχο έχουν, την ανάπτυξη του χαφιεδισμού, την κλιμάκωση του κατασταλτικού κλίματος και της φοβίας, του κοινωνικού εκφασισμού. Επικαλούνται τη συμπάραταξη και τις διακομματικές επιτροπές για την αντιμετώπιση «του κοινού εσωτερικού εχθρού», όταν ο προσδιορισμός του καθημερινά διευρύνεται, όταν η ελαστικότητα του χαρακτηρισμού αποκτά μια ασύλληπτη σαφήνεια, όταν τη μια φορά βρίσκεται στους αναρχικούς και τις αλληλέγγυες οργανωμένες κινήσεις που καταγγέλλουν τις σκευωρίες και την κρατική τρομοκρατία, όταν την άλλη ανιχνεύεται στις διαμαρτυρίες των ανέργων, στις κινήτοποιήσεις των απεργών.

Να λοιπόν και πάλι η επίφαση της συσπείρωσης για την αντιμετώπιση των «υπονομευτών του πολιτεύματος», να λοιπόν η μεταστοιχειοθέτηση του κομμουνιστή, του συνοδοιπόρου για τη διαφύλαξη και την προστασία της κοινωνικής γαλήνης, να το αίτιο για τη μεγιστοποίηση της καταστολής, για τον έλεγχο της κοινωνίας και την τρομοκράτηση της οποιασδήποτε προσπάθειας ριζικής αμφισβήτησης, για την εξασφάλιση της συνείδησης, για τον αποπροσανατολισμό και την αποσταθεροποίηση του κοινωνικού κριτηρίου.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Εκτίμησή μας είναι πως πέρα από τις αναφορές και τους χαρακτηρισμούς γενικά για την κρατική καταστολή και το ρόλο των διωκτικών αρχών, επιβάλλεται ο λόγος μας να γίνει, τώρα, πιο συγκεκριμένος. Η περίπτωση της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας πρέπει να καταγραφεί με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, το εγκληματικό, αντικοινωνικό καθήκον που έχει αναλάβει πρέπει να καταδειχτεί και να στιγματιστεί, οι απειλές που ξεκάθαρα έχουν δηλωθεί σε αρκετούς συντρόφους κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων δεν είναι προσωπική τους υπόθεση, η εφαρμογή της βαρβαρότητας αυτών των σχεδίων αναφέρεται σαφώς στην εναπομείνασα κοινωνική συνείδηση.

Σ' αυτή την προσπάθεια εντάσσεται και το κείμενο που ακολουθεί.

Η υπηρεσία της προστασίας του πολιτεύματος, ειδικότερα η λεγόμενη «αντιτρομοκρατική» υπηρεσία, πλήρως συντεταγμένη στην κυρίαρχη λογική ελέγχου της προληπτικής τάξης, ο εφασχίας τήρησης του βαθμού της κοινωνικής συνείδησης ή καλύτερα ο μετρητής λήψης εκτάκτων μέτρων ανάγκης αποτελεί σήμερα το μίτο (με άλλα λόγια τον ακρότατο και τον πιο δραστικό τρόπο) της κρατικής βαναυσότητας.

Αυτή η υπηρεσία θρυματίζεται από μια εσωτερική αντίφαση που ξεπερνιέται αποκλειστικά και μόνο γιατί υπάρχει μια απύθμενη πολιτική κάλυψη που αυτό βέβαια συνοδεύεται από μια ανεξέλεγκτη οικονομική και τεχνολογική προμηθευτική σε βαθμό που ήδη να παρουσιάζεται το τραγελαφικό φαινόμενο των οικονομικών σκανδάλων σ' αυτή την υπηρεσία.

Ενώ δηλαδή από τη φύση της είναι γραφειοκρατική, δομημένη στη λογική γενικότερου ελέγχου των οργανωμένων ή οργανωνόμενων μορφών κοινωνικής αμφισβήτησης και εκεί συναντιέται κύρια το αντιδραστικό και αντικοινωνικό της έργο (καταγραφή και στιγματοποίηση φρονημάτων, καρτελοποίηση των πολιτών, έλεγχος και παρακολούθηση της προσωπικής τους ζωής με το πρόσχημα των υπόπτων «τρομοκρατίας», διαβάθμιση της επικινδυνότητας...), ο θεαματικός της ρόλος εξ ορισμού δεν της επιτρέπει να περιοριστεί σ' αυτό το έργο, γιατί της επιβάλλει να είναι και επιχειρησιακά αποτελεσματική, να είναι θεαματική, με άλλα λόγια επιτυχημένη. Οι «επιτυχίες» σ' αυτή την καταδιωκτική λογική δεν είναι μόνο ικανοποίηση συγκεκριμένων πολιτικών επιταγών, αλλά αποτελούν για την ίδια την υπηρεσία υπαρκτό στόχο αναφοράς, επιβεβαίωσης του ρόλου των ίδιων των ανώμαλων υποκειμένων που στελεχώνουν αυτή τη βάρβαρη υπηρεσία. Έτσι λοιπόν βρισκόμενη σε μια διαρκή και εναγώνια προσπάθεια αποκάλυψης «υπόπτων», παράγει το έργο της με τον ίδιο «φυσικό» τρόπο που εργάζεται, γραφειο-

κρατικά, κατασκευάζοντας ύποπτους, ενόχους, υποθέσεις, αντιτρομοκρατικές επιτυχίες, έχοντας σαν μοναδικό πεδίο δράσης και διαδραμάτισης των επιχειρήσεων το ίδιο της το αρχείο, αυτούς τους φακέλους που η ίδια κατασκευάζει.

Η αντιτρομοκρατική υπηρεσία είναι μια υπηρεσία κοινωνικά επάρατη και σαν τέτοια θα πρέπει να καταδειχθεί.

Δεν υπάρχουν και δεν μπορεί να υπάρξουν ακόμη και θεωρητικά οργανωμένοι τρόποι αντίστασης μέσα από την ίδια την καθεστημένη, και τυπικά «επίσημη» κοινωνία που θα αντιδρούν σε τέτοιες ολοκληρωτικές κατευθύνσεις του καθεστώτος. Μόνο η αυτοοργάνωση ατόμων και ομάδων στις προοπτικές της έμπρακτης κοινωνικής αμφισβήτησης μπορεί να απαντήσει στην εφιαλτικότητα των σεναρίων και στη νοσηρότητα των εγκεφάλων που οργανώνουν το μέλλον, όπως και εν τέλει γίνεται.

Γιατί ακριβώς όταν αναφερόμαστε στις έννοιες συντήρηση, αντίδραση, τρομοκρατία, κοινωνική αμφισβήτηση, αυτοοργανωμένη αντίσταση... δεν μπορεί να εννοούμε βέβαια αποκλειστικά τα μέρη που συνθέτουν το τοπίο ζωής μερικών δεκάδων σεσημασμένων αναρχικών. Είναι έννοιες που ορίζονται και ετεροκαθορίζονται καθημερινά σε περίοδο πρωτοφανούς οικονομικής κρίσης έντονης αντιπαραθέσης όπου το κοινωνικό κριτήριο είναι σε τέτοιο βαθμό ευαισθητοποιημένο που κάνει να αναδύονται μορφές αγώνα, σύγκρουσης με τα κυβερνητικά πρόταγματα οι οποίες σαφώς αντιπαρέρχονται τουλάχιστον το γνωστό «σκετς» των καταγέλαστων 24ωρων διακοπών εργασίας, και των ανούσιων παρελάσεων διαμαρτυρίας. Μορφές αγώνα, υιοθέτηση τρόπων αντίδρασης, προσχώρηση σε τακτικές δράσης που δοκιμάζουν πραγματικά τα «αυτονόητα» όρια της νομιμότητας του ευλογημένου πανηγυριού της λεγόμενης «ταξικής πάλης».

Έτσι όταν οι άνεργοι συγκροτούνται με τις μονάδες καταστολής έτσι όπως συγκρούστηκαν στο Βοτανικό, όταν οι απεργοί οικοδόμοι προσπαθούν να καταλάβουν το υπουργείο οικονομικών μ' αυτή την αποφασιστικότητα, όταν συλλαμβάνονται, αφοπλίζονται και ξυλοκοπούνται άγρια αστυνομικά όργανα, όταν συστηματικά και οργανωμένα καταστρέφονται και πυρπολούνται λεωφορεία της ΕΑΣ και η λαϊκή δικαιοσύνη των εργαζομένων ανταμοίβει δημόσια τους προδότες του αγώνα τους με λυντσάρισμα, όταν το κέντρο της Αθήνας μπλοκάρεται καθημερινά από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, τότε αυτόματα καταγράφεται και η επανοριοθέτηση των προαναφερθεισών εννοιών.

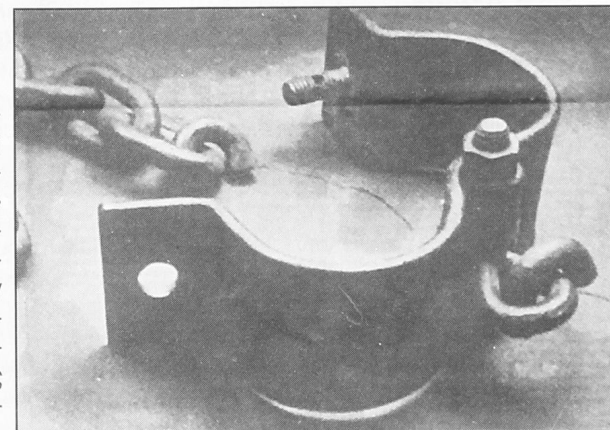
Ο χαρακτηρισμός του λόγου των «τρομοκρατών» αναφέρεται πια στις προκλήσεις των εξεγερμένων εργαζομένων ή ο χαρακτηρισμός του αντάρτη δεν απευθύνεται μόνο στους αναρχικούς (ή μάλλον κι ο χαρακτηρισμός του αναρχικού δεν απευθύνεται μόνο στους αναρχικούς) αλλά στην πρακτική των απεργών. Οι κρατούμενοι και οι φυλακισμένοι δεν είναι μόνο οι συνήθεις ύποπτοι του γνωστού χώρου του «περιθωρίου» αλλά οι επικίνδυνοι άνεργοι. Οι έννοιες λοιπόν αποκτούν ξανά τα ιστορικά τους δικαιώματα στην καθεστωτική φρασεολογία και η εφαρμογή της καταστολής δεν είναι συνώνυμη με την πάταξη της αναρχίας, ούτε η αντιθεσμική αμφισβήτηση και η ακραία αντίσταση είναι ιδιώνυμο αδίκημα μιας αποπλανημένης άγριας νεολαίας.

Η αυτοοργάνωση και η ρήξη με το θεσμισμένο πλαίσιο «αγώνα» αποκαλύπτει το πρόσωπο της καταστολής, το απρόσωπο της εξουσίας, διαπιστώνει δραματικά την κρίση που μας κατακλύζει μέσα σ' αυτή την καταπίπτουσα κοινωνία.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ

(ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ)

Ας δούμε επιγραμματικά ποιά ήταν η τύχη των πιο γνωστών «αντιτρομοκρατικών χτυπημάτων» στη δεκαπενταετία που πέρασε: από τις χοντροκομμένες προσπάθειες των μεταδικτατορικών χωροφυλάκων μέχρι τα σύγχρονα παρασκευάσματα της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

(1977) Υπόθεση Σερίφη. Ο Γιάννης Σερίφης κατηγορήθηκε για το θάνατο του Χρήστου Κασίμη, ενώ ήταν πασίδηλο από την αρχή της υπόθεσης πως οι μπάτσοι εν ψυχρώ τον είχαν δολοφονήσει. Αποτέλεσμα: μετά από πολύμηνη φυλάκιση αφέθηκε ελεύθερος, το δικαστήριο απεφάνθη, αθώς.

(1980) Υπόθεση Μπουκετσίδη. Ο Γιάννης Μπουκετσίδης κατηγορήθηκε για τον εμπρησμό της οικονομικής εφορίας στη Νίκαια. Μετά από αρκετούς μήνες φυλάκιση η οποία κατέληξε σε απεργία πείνας ο Μπουκετσίδης αποφυλακίστηκε. Αποτέλεσμα: όταν εκδικάστηκε η υπόθεση το δικαστήριο τον απάλλαξε απ' όλες τις κατηγορίες.

(1981) Υπόθεση των αδελφών Τσαγκαράκη. Οι Ευαγγ. και Κατερίνα Τσαγκαράκη κατηγορήθηκαν για τον εμπρησμό του πολυκαταστήματος Κατράντζος. Οι κατηγορίες στηρίζονταν σε αντιφατικές και αντικρουόμενες καταθέσεις δύο υπαλλήλων του καταστήματος. Αποτέλεσμα: η υπόθεση δεν έφτασε ποτέ στο δικαστήριο, οι αδερφές Τσαγκαράκη απαλλάχτηκαν με βούλευμα.

(1987) Υπόθεση Πρέκα: Δολοφονία του αγωνιζόμενου Μιχάλη Πρέκα από τις επίλεκτες μονάδες της αστυνομίας, σύλληψη του Χριστ. Μαρίνου και Κλέαρχου Σμυρναιού, στη συνέχεια συλλαμβάνονται οι Γεράσιμος Μπακουβάλας και Βαγγελιώ Βογιατζή. Μετά από δεκατέσσερις μήνες φυλάκιση οι Μπουκουβάλας - Βογιατζή απελευθερώνονται, το δικαστήριο απεφάνθη, αθώοι. Τον Φεβρουάριο του 1992 μετά από τρεις μήνες δικαστικής διαδικασίας τελειώνει η δίκη των Μαρίνου - Σμυρναιού, το δικαστήριο τους απαλλάσσει από πλήθος κακουργήματα, εν τέλει ο αναρχικός Χριστ. Μαρίνος μετά από δύο χρόνια και δύο μήνες συνολικής προφυλάκισης αφήνεται ελεύθερος.

(1990) Υπόθεση Μαζοκόπου: Τραυματισμός μετά από ατύχημα του αναρχικού Κυριάκου Μαζοκόπου, ακολουθεί η σύλληψη των Γ. Μπουκετσίδη, Σ. Κο-

γιάννη, Ρ. Μπέρκνερ. Μετά από απεργία πείνας διακόπτεται η προφυλάκιση των τριών. Αποτέλεσμα: στη δίκη απαλλάσσονται απ' όλες τις κατηγορίες οι Μπουκετσίδης, Κογιάννης, Μπέρκνερ. Ο Κυριάκος Μαζοκόπος καταδικάζεται για διακεκριμένη οπλοκατοχή, ενώ απαλλάσσεται κι αυτός απ' όλες τις άλλες κακουργηματικές πράξεις που του είχαν αποδοθεί από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

(1992) Υπόθεση Σκυφτούλης: Οι Νώντας Σκυφτούλης και Χ. Μαρίνος συλλαμβάνονται με το πρόσχημα της απόπειρας κλοπής αυτοκινήτου, κατόπιν υπάρχει η γνωστή εξέλιξη των καταγγελαστών κατασκευασμένων αναγνωρίσεων, ο Σκυφτούλης κατηγορείται για δύο κακουργήματα και ένα πλημμέλημα, ως μέλος της 17 Νοέμβρη. Τον Οκτώβρη του '92, ένα μήνα μετά το γεγονός της σύλληψης, το αυτόφωρο τριμελές απαλλάσσει τους Σκυφτούλη και Μαρίνο από την κατηγορία της απόπειρας κλοπής.

Πώς μπορεί όμως να υπολογιστεί αυτό το ανυπολόγιστο κόστος;

Αν παραθέσουμε μια σειρά ονομάτων όπως του Τσιρώνη ('78), του Καλτζέζα ('85), του Σταματοπούλου ('87), του Κίκερη ('90), του Σινιόρου ('85), του Κουμή ('80), της Κανελλοπούλου ('80), ατόμων που δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ από τις αστυνομικές αρχές χωρίς ποτέ κανείς να αποδώσει την παραμικρή ευθύνη στους δολοφόνους. Τότε ποιος μπορεί να «αθροίσει» τον ανθρώπινο πόνο που καταγράφεται μέσα σ' αυτές τις ιστορίες διώξεων και αίματος, να τον «υπολογίσει» και τελικά να αποδώσει δικαιοσύνη; Ποιό είναι το μέτρο που μπορεί να αναλογεί σ' αυτόν τον εγκληματικό παραλογισμό;

Σ' αυτό το σημείο είναι σημαντικό να δηλωθεί πως οι δικαστικές αποφάσεις δεν προσδιορίζουν σε τίποτα την έννοια της δικαιοσύνης, όποιες κι αν είναι, οι αθώωσεις δεν είναι αποτέλεσμα της ανεξαρτησίας της δικαστικής εξουσίας ή της συμπάθειας των δικαστών. Αυτά είτε υπάρχουν είτε δεν υπάρχουν, αφήνουν αδιάφορη την ανάλυσή μας, η θέση μας για τον αντικοινωνικό ρόλο της αστικής δικαιοσύνης είναι γνωστή, γι' αυτό και δεν νομίζουμε να έχει ουσιαστική σημασία η ανάλυση της προαγωγής, μέσα σε λίγες μέρες, σε πρόεδρο εφετών του προέδρου που καταδίκασε τον Μαζοκόπο ή τη βαλτωμένη στα συρτάρια κάποιας εισαγγελικής αρχής, μήνυση κατά των δολοφόνων του Μιχάλη Πρέκα, ούτε για τον γνωστό χουντοδεξιό βουλευτή, προασπιστή της θανατικής ποινής, αδερφό του εισαγγελέα Ανδρεουλάκου που άσκησε έφεση κατά της απαλλακτικής απόφασης του αυτόφωρου για τους συντρόφους Σκυφτούλη και Μαρίνο.

Οι απαλλακτικές αποφάσεις εκδόθηκαν γιατί ήταν κατάδηλη η προσπάθεια της ασφάλειας μέσα από μια σειρά κατασκευασμένων και πλαστογραφημένων εγγράφων να παρουσιάζονται επιβαρυντικά στοιχεία με σκοπό την πολύχρονη καταδίκη των «συνήθων υπόπτων». Γιατί η σαθρότητα των δικογραφιών και το ανυπόστατο των κατηγοριών έκανε απαγορευτική την οποιαδήποτε συμβιβαστική ή «εξισορροπιστική» δικαστική απόφαση.

Αλλά ακριβώς αυτές οι δικαστικές αποφάσεις, που είναι η αναγκαία συνέπεια του πολιτικού υπερασπιστικού κινήματος το οποίο αναπτύσσονταν κάθε φορά και της φαιδρότητας των κατασκευασμένων στοιχείων – και όχι της αξιοπιστίας της ελληνικής δικαιοσύνης – αποτελούν κύριο σημείο χαρακτηρισμού αυτών των υποθέσεων καταδεικνύοντας τις σκιμιοτήτες, τις μεθόδους, τους τρόπους των διωκτικών αρχών στο σχηματισμό των «αντιτρομοκρατικών» τους «επιτυχών».

Χρυσάφι! Κίτρινο, ακριβό, γυαλιστερό χρυσάφι! Τόσο απ' αυτό κάνει το μαύρο άσπρο, τ' άσκημο ωραίο, τ' άδικο δίκαιο.

Σαΐξπηρ

Σ' αυτή την εκπόρνευση του ανθρώπου στηρίζονται οι κρατικές επικηρύξεις, πιστεύοντας ότι κάπου κάποτε θα βρουν έναν ταξιτζή, ψευδομάρτυρα και ρουφιάνο.

ΕΛΛΑΣ - ΕΛΛΗΝΩΝ - ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ 'Η ΧΡΥΣΑΦΙ! ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΚΡΙΒΟ!

– **Δημόπουλος** (26 Σεπτ. 1992, κατάθεση): «Αποφάσισα να πάω (για να ψευδομαρτυρήσει εννοεί) γιατί έτσι έπρεπε να κάνω από καθήκον **σαν Έλληνας πολίτης**.

– **Μαρδάς** πρώην συνάδελφος του Δημόπουλου, 2 Οκτωβρίου 1992): «Τότε ο ο Δημόπουλος είπε στον αστυνομικό ότι μου φαίνεται ότι ένας από αυτούς με το μουστάκι είναι της 17 Νοέμβρη... Ο αστυνομικός τότε του είπε έλα να κάνουμε αναγνώριση... Και τότε ο Δημόπουλος απάντησε φίλε μη με ανακατεύεις **δεν είμαι σίγουρος**. Τίποτε άλλο δεν έχω να προσθέσω, παρά μόνο ότι **ο αστυνομικός του είπε ότι αν είναι όντως αυτός, θα πάρεις και την επικήρυξη**».

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

Στην κατάθεση του Δημόπουλου του 1991 για τη συμπλοκή στα Σεπόδια δεν υπάρχει πουθενά άτομο με μουστάκι.

– **Δημόπουλος** (20 Νοεμβρίου 1991): «Πίσω από τον αρχηγό της παρέας (τον κοντό εννοεί) ακολουθούσε ένα άλλο άτομο ηλικίας 20-30 περίπου ετών ύψους 1,80 περίπου. Πίσω από τους δύο αυτούς, ακολουθούσαν άλλοι δύο των οποίων δεν είδα κανένα χαρακτηριστικό. Μπορώ να πω όμως ότι είχαν το ίδιο ύψος περίπου με το δεύτερο».

– **Δημόπουλος** (1η Οκτωβρίου 1992): «Τα στοιχεία που με διευκόλυναν να τον αναγνωρίσω είναι η μελαχρινάδα του, το μουστάκι και τα σπαστά του μαλλιά».

– **Πετρακάκος** (1η Οκτωβρίου 1992 – Ο επιβάτης στο ταξί του Δημόπουλου, αυτόπτης στο επεισόδιο των Σεποδίων): «Θέλω να προσθέσω ότι κανείς από τους τέσσερεις δράστες των Σεποδίων δεν είχε μουστάκι. Περί αυτού είμαι κατηγορηματικός».

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΑ

– **Μαρδάς** (πρώην συνétairos Δημόπουλου, 2 Οκτωβρίου 1992): «Γνωρίζω ότι ο Δημόπουλος είναι λίγο επιπόλαιος. Δεν μπορείς να βασιστείς σ' αυτά που σου λέει... Στις οικονομικές του υποχρεώσεις σαν συνεργάτης μου δεν ήταν απολύτως εντάξει... Αλλά σου λέει σήμερα κι άλλα αύριο».

– **Τσουρέκας** (ιδιοκτήτης του γαλακτοπωλείου στην Ιπποκράτους – 30 Σεπτεμβρίου): «Γενικά έχω ή για ήγια μαζί του διότι λέει πολλές κουβέντες και γενικά παρουσιάζεται ως μαγκίτης».

«**Η** σύλληψη και στη συνέχεια η ομηρεία μου στις φυλακές έρχεται αφενός μεν να επεβεβαιώσει με το πιο κατηγορηματικό τρόπο την αμετανόητη γκαϊμπελική φύση της αστυνομίας και των πολιτικών αφεντικών της, αφετέρου έρχεται να εξυπηρετήσει συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους, γι' αυτό και η συμμετοχή της κυβέρνησης σ' αυτό το φιάσκο είναι τόσο πολύ ζωντανή.

Προσπαθούν να στρέψουν τα βλέματα της κοινωνίας, από τη δυστυχία και την εξαθλίωση, προς την «τρομολαγνεία». Τα πρωτοσέλιδα του ελεύθερου τύπου και οι κραυγές του ANTENNA προσπαθούν να εξαρθρωθούν την κοινωνική αντίσταση των εργαζομένων και να την παρασύρουν σ' ένα ατέλειωτο τρομοθέαμα. Μπροστά στο φιάσκο και στη σκευωρία δεν υπολογίζουν κανένα κόστος. Είναι ταυτισμένοι με αυτές τις μεθόδους. Σαν παμπόνηροι εργολάβοι προσπαθούν να περάσουν τον εκουγχρονισμό ρίχνοντας στάχτη στα μάτια της κοινωνίας. Με αυτή την πρακτική τους το μόνο που θα πετύχουν είναι το μεγαλύτερο φιάσκο εις βάρος τους:

ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

Προσπαθούν να θεμελιώσουν ως δομή τους συνήθειες ύποπτους για να τους συλλαμβάνουν όποτε και για όποιο λόγο κάθε φορά χρειάζεται. Δημιουργούν την πλαστή αντιπαλότητα αστυνομίας – συνήθειες ύποπτοι, για να κερδίσουν τις εντυπώσεις και το στόχο τους που είναι: Να τρομοκρατήσουν ολόκληρο τον πληθυσμό μετατρέποντάς τον σε παθητικό δέκτη του ψέματος και της απάτης των αστυνομικών επιλογών.

Στοχεύουν στην προκειμένη περίπτωση να αλλάξουν τη ΒΑΣΗ της ισχύουσας λογικής και να καταστήσουν ως κυρίαρχη λογική την κατασκευή ενόχων του επιπέδου: «ΟΛΟΙ είναι στη 17 Ν εκτός αν αποδείξουν το αντίθετο». Συλλογιστική που πηγάζει από το κοινωνικό μίσος που τρέφουν ενάντια σ' ολόκληρη την κοινωνία».

«...Γνωρίζουν τα βιώματά μου και τις αντιλήψεις μου. Βιώματα που έχουν να κάνουν με τις συνέπειες της ήττας του κομμουνιστικού κόμματος, το συνεχές κυνηγητό, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες. Σ' ένα περιβάλλον που η μόνη έγνοια

ήταν πως θα «αμυνθούμε» από την επόμενη επίσκεψη των χωροφυλάκων.

Συμμετέχοντας από τη μεταπολίτευση στην κομμουνιστική νεολαία, αργότερα στην άκρα αριστερά και από το 1979 μέχρι σήμερα στον αναρχικό χώρο. Η συμμετοχή μου σ' αυτό το χώρο είναι η πιο συνειδητή επιλογή της ζωής μου. Ενταγμένος σ' ένα κίνημα αντίστασης στην κρατική τρομοκρατία και καταστολή το οποίο συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Από το μεγαλειώδες κίνημα για τις φυλακές, τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια μέχρι τις επιτροπές αλληλεγγύης στους κυνηγημένους αγωνιστές. Αυτά τα κοινωνικά χαρακτηριστικά είναι που προκαλούν την εκδικητική μανία της αστυνομίας, και αρκούν με το παραπάνω για να εξυπηρετήσουν τους πρόσκαιρους στόχους του τρομοθεάματος. Προς κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο απενθύνομαι, γιατί η υπόθεση αυτή αφορά όλη την κοινωνία. Η αστυνομοκρατία, ο ολοκληρωτισμός που προσπαθούν να επιβάλλουν, πρέπει να βρουν την καθολική αντίσταση της κοινωνίας. Η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια είναι τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά που απαντούν στο διαχωρισμό και στην ιδιώτευση της βαρβαρότητάς τους. Το ήθος και η πολυεπίπεδη δράση, η συλλογικότητα και η ενότητα θα κάνουν το αίσχος τους ακόμα πιο επαισχυντο καταδεικνύοντας ότι ο πραγματικός τρομοκράτης είναι η αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

Η ελευθερία είναι αδιαπραγμάτευτη»

**Νώντας Σκυφτούλης
Νοέμβριος '92
Φυλακές Κορυδαλλού**

**Νοέμβρης '92 Αθήνα
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ**

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ

"...η ελληνική κοινωνία δέχεται μια άνευ
προηγούμενου επίθεση φασιστικού τύπου.
Έχουν ανοίξει τις φυλακές για τους εργαζόμενους,
έχουν εξαπλώσει το φάσμα της πείνας,
της δυστυχίας και της εξαθλίωσης.
Για να καλύψουν όλα αυτά εξαπέλυσαν αυτή
την επίθεση εναντίον μου.
Για να φοβίσουν τους εργαζόμενους και να
προσανατολίσουν την κοινή γνώμη
στην τρομολαγνεία..."

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΩΝΤΑ ΣΚΥΦΤΟΥΛΗ

"Κέρδισα κατ' αρχήν ηθικά αυτή τη μάχη,
όχι γιατί είμαι ψύχραιμος ή αίλουρος,
αλλά γιατί κατάλαβα ότι οι άνθρωποι που με διώκουν
στηρίζονται σ' ένα σαθρό πολιτισμό,
σαφώς κατώτερο από το δικό μου... ...Μην ξεχνάμε όμως
ότι ζούμε σε δικτατορία του κράτος
πάνω στο άτομο ...Θα αγωνιστώ μέχρι το τέλος
για την ελευθερία μου"

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ